

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 23-24.

15. desbr. 1943.

15. årgang.

KORSETS HERLIGHET.

A du vidunderlige hemmelighet som har vært fortiet i evige tider, men no er kommet for lyset og ved profetiske skrifter, etter den evige Guds befaling, kunngjort for alle folk; for å virke troens lydighet.

Korset er i seg selv et forunderlig symbol. Først betegner det menneskets forfengelige streben oppad og deretter at det slåes en strek over den. Det er lengsel i mennesket etter frigjørelse, men alle de ting som lokker og herligheten her i verden kan ikke tilfredsstille denne lengsel. Derfor søker og streber man oppover. For menneskets bevissthet finnes det to veger i denne streben. Den ene er tankens og den andre er gjerningens veg. Det var de samme retninger som apostelen Paulus møtte motstand fra da han forkynte evangeliet om Jesus. Hos grekerne var det den menneskelige visdom og hos jødefolket deres egne gjerningers bestrebelse for å oppfylle loven.

Slik bygger verden seg tanke og gjerningssystem, men evangeliet slår en strek over dem begge. Amen! Alt som reiser seg mot erkjennelsen av Gud gjennom korset på Golgata skal brytes ned. Vi kommer til erkjennelse av Gud ved korset på Golgata. Verden vil nok anerkjenne Jesus Kristus, men noe annet er det å mota ham til frelser og erkjenne at frelsen bare skjer gjennom korset. Ble korset tatt bort fra vår elskede Bibel og Jesus ikke ble forkynt som korsfestet så var kjernen tatt ut av evangeliet. Korsets evangelium er et budskap for de fattige i ånden, for dem som er kommet til kort med sine egne gjerninger og egen visdom. Det er for syndere som i seg selv, er fortapte mennesker. Korset er ikke bare et symbol som viser oss at det er slått en strek over menneskets egen streben i sin egen kraft fordi det er i en ufrelst og

hjelpeløs tilstand, men korset er evangeliets hovedinnhold. På korset borttok Jesus, som Guds lam verdens synd. Der forlikte Gud verden med seg selv idet at Jesus tok synden og straffen på seg i vårt sted. På korset gikk dommen over verden og vegen til oppreisning ble banet. Ære være Gud og Lammet! Derfor henvender evangeliet seg til hver den som vil tro, og å tro det

Om kjærlighet.

Om kjærlighet og hva den er det vil jeg skrive litt om her. Den intet mindre er enn Gud og derfor er det første bud, som også blir det største bud og blir det siste som er sagt, og alt skal bli ham underlagt. Ja, himmel, jord, og de der bor skal stemme i et felles kor om kjærlighetens store makt og love Gud som alt har brakt i visdoms skatt i herlig prakt og alt og alle blir opptatt. Den første og den siste har no talt og ført sin æressak av alt sitt verk, så stort og sterkt, for evig har din skaper lært å kjenne som han var og er forblir den samme da som før. Og herske skal han fortsatt der og alle kroner kaster ned for Ham som sin beholde får da han alene alt formår. Når all hans skapning viljen får å følge Lammet hvor det går, som selv seg legger under Gud tilsammen med sin valgte brud da blir det bare dette bud: at han alene han er Gud, er kjærlighet som ei dør ut.

H. K. Utne.

er å ta imot Jesu Kristi fullbrakte verk som tilstrekkelig til frelse. Evangeliet sier at det er skjedd og troen griper det i enfoldighet. Halleluja! Medens den vise vil forstå det og med sin tanke trenge tilbunns i det og den som vil rettferdiggjøres ved sine egne gjerninger krever et tegn for å kunne føle seg trygg og overbevist, så tror den som er fattig i seg selv korsets evangelium ganske enfoldig. Å tro korsets evangelium er å se Jesus hengende på korset i vårt eget sted, å se seg dømt i og med ham, idet vi erkjenner at vårt gamle menneske ble korsfestet med Kristus. Den som tror søker ikke noe i seg selv, men roser seg av Kristus og hans fullbrakte verk. Korset er ikke bare syndens og straffens borttakelse, men korset er også døren til alle Guds underfulle gaver i Jesus Kristus. Amen! Jesus tok vår synd, vi fikk hans liv og gaver. Halleluja! Således begynner Guds visdom ved korset. Her stråler en ny verden fram for den som tror og vi ser ham, vår store og herlige frelser, som vår rettferdighet og også som vår helliggjørelse. Vi er helligede ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang for alle. Takk og lov!

Vi er innpodet ved Hellig-Ånden i Jesus som grener på det sanne vintre. Da Peter forkynte evangeliet i Kornelius hus falt ånden på alle som hørte ordet. Således knyttes mottagelsen av Ånden til korsets evangelium fordi alt mottas ved tro. Søker du frelsens vishet? Motta da Jesus som din rettferdighet. Lenges du etter visdom så er alle visdommens skatter å finne i ham. Venter du på at Gud skal fylle deg med sin kraft? Hør: Kristus er din forløser. Korsets evangelium er Guds kraft til frelse for deg. Jesus er Guds gave til deg. Alt det du behøver eier du i ham. Alt er fullbrakt for deg, tilbake er bar spørsmålet om du i tro

Hilsen fra Nord-Norge.

«Som himmelen er høyere enn jorden således er mine tanker høyere enn eders tanker og mine vejer høyere enn eders vejer.»

Innerlig kjære misjonsvenner!

Allerførst må jeg få takke for gaven jeg nettopp har mottatt, Gud velsigne eder alle igjen. Herren gjengjelde deg hva du har gjort, gid du må få full lønn av Herren, Israels Gud. (Ruth 2, 12).

Vi har det fremdeles godt i Herrens gjerning. Har no vært i Kjøllefjord i 3 uker og har hatt en vel-signet tid. En masse folk på møtene, det er kø utenfor lokalet en 1/2 time før møte begynner. «Tabor» burde vært dobbelt så stort. Søndag aften måtte ca. 50—60 mennesker gå igjen, de kom ikke inn. Gud kaller på sjelene. De er så grepet av Gud at de sitter og gråter, men de står imot så lenge de orker. Vi takker Gud for de rike anledninger å så ut livets ord, og få nøde dem inn til bryllupet. Guds ord skal ikke vende tomt tilbake. Vi bor hos våre kjære venner Myrengs, som står for virksomheten her i Kjøllefjord. De har en god hjelp i sine barn som er med i Herrens gjerning både i vitnesbyrd, sang og musikk. De har jo sitt arbeid om dagen, men på møtene går hele familien og er i full virksomhet for Herren. Husk disse våre kjære venner i bønn. Vår motstander djevelen forsøker å ødelegge men Herrens verk går fram.

Sist lørdag og søndag var vi i Dyfjord, en utpost. Dyfjord er over

vil motta evangeliet om Jesus Kristus og ham korsfestet.

Her er forløsning fra jordens kval sannhetens grunn til fred. Frelse for syndere uten tall; frelse for evighet.

Herlige Kristus ditt navn jeg bær, følger din veg på jord. Akter meg intet å vite her uten ditt korsets ord.

Amen!

Arnt Gundersen.

fjellet på den andre siden av fjorden. Det ble 8 stykker frelst der i vinter.

Det var en marsj på tre timer. Hadde det vært veg, så hadde det vært en lett sak men det finnes ingen veg. Man må følge telefonlinjen og varde- ne, og så er det en steinur å gå, fjellskrent opp og fjellskrent ned. For oss som er oppvokst i en by, ble det en drøy og tung marsj. Det var godt å få hvile litt før vi gikk til møtet. Det var en glede for oss å se de nyfrelste der, og se hvor takknemlig de var for at vi kom. De visste ikke hva godt de skulle gjøre oss. Må Gud velsigne vennene i Dyfjord. Hadde møter der lørdagsaften. Det var et lite hus vennene hadde fått leiet til møtene. I første etasje var det trankokeri. Det var fullpakket av folk, men ikke halvparten kom inn.

Gud var iblant oss på en underbar måte, og der som alle andre steder var folket grepet. De satt og strigråt. Men heroppe i Finnmark er folket (i allefall de eldre) bundet i Lestadinismen. De står imot all frigjørende forkynnelse, så de unge tør ikke overgi seg til Gud, for de får slik motstand. Søndag hadde vi tre møter, og den samme ånd var rådende. Guds mektige ånd talte til hjertene. Møtene i Øyfjord var en opplevelse for oss. Mandag dro vi den samme veg over fjellet tilbake til Kjøllefjord. Ufrelste folk fra Øyfjord spør om vi ikke kommer igjen. — Hvor det trenges vitner i Finnmark, som er villig til å dra rundt til disse avsidesliggende steder i fiskeværene og på fjellet. Vi må gjøre som Jesus sa til sine disipler: «Be Høstens Herre drive arbeidere ut i sin høst.»

Vi reiser herfra til Komagfjord. Takk for forbønn, vi trenger det, kjære venner. Må Herren få lede oss til alltid å være i hans fullkomne vilje med våre liv. Br. og str. Christiansen er bortreist. Br. Christiansen har sammen med et par andre brødre og str. Kellie hatt en del Bibeltimer i Berlevåg og Børfjord. Så vil jeg slutte med en hjertelig hilsen fra str. Aasta og meg.

Eders i Jesus

Alfhild Bjerva.

Ikke som verden gir, gir jeg eder.

Har lyst til å sende en hilsen til unge som leser «Røsten». Det er i ungdomstiden grunnvollen for livet blir lagt.

Vil få sende en hilsen i følgende traktat av L. R. Samtidig minne om: Hvor skal du tilbringe evigheten? Husk Bibelens advarsel mot fortapelsen og verdens tomhet, hykleri og lunkenhet.

Johs. 14, 27.

Ja, hva er det som verden ga deg? Hva var det? Jo, du fikk hele dens forråd av løfter. Den tilbød deg alt det du ønsket, lengtet etter og drømte om. Den møtte deg tidlig på din livs veg og forespeilet deg alt. Du trodde den og fulgte.

Det neste verden ga deg, var en dyp, sår skuffelse. Du oppdaget med smerte at intet løfte var oppfylt, den indre dype lengsel utilfredsstillet, verden hadde bedratt deg. Å, hvor du var skuffet.

Endelig ga den deg mange dype, smertelig sår. De naget og tæret inne i ditt hjerte. De sved i livet.

Venn, var det dette du fikk? Det var ikke dette verden lovet deg, men det var dette den ga.

Hør hva Jesus *din Frelser* sier: Ikke som verden gir, gir jeg eder — *Min fred gir jeg eder.*

Min fred, vunnet ved min offerdød, ved mitt blod utgydt for deg, min kjærlighet, mitt vennskap, min kraft og hjelp gir jeg deg, gir jeg deg for intet, gir deg det nå, nå.

Ja, jeg gir deg det slik at du skal virkelig få kjenne at du har fått det, kjenne det dypest i ditt hjerte, kjenne det tilfredsstillende for deg helt igjennom, ja, til overflod for tid og evighet.

Om noen tørster, han komme til meg og drikke. Johs. 7, 37. Kom til meg alle I som strever og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile, Matt. 11, 28.

Hilsen fra *Math. Gran, Sande*

Er dette et ord til deg?

A fylle lokalet er ikke bare predikantens sak. Hver eneste kristen burde gjøre noe for Jesus i denne retning. Hva gjør du?

Hjemlov.

Onsdag den 5. oktober fikk min kjære gamle mor lov til å fare her ifra for å være med Herren, etter et lengre tids smertefullt sjukeleie — henved 77 år gammel. Det gikk stadig nedover med henne i den senere tiden, så vi forsto at det ikke ville vare så lenge før hun kom til å flytte fra oss. Og dog gikk det fort når først avslutningen kom. Jeg hadde vært hjemme i Skien ca. 14 dager før hun døde, men trodde ikke da at det var siste gang jeg så henne i live hernede. Rakk ikke hjem før dagen etter hun var død.

Torsdag den 28. oktober ble hun ført på kapellet, og onsdag den 3. november fant begravelsen sted fra kapellet på Nordre gravlund. Sørgehøytideligheten ble innledet med fiolin- og orgelmusikk, hvoretter sangen: «Når solen daler og når aftenfreden» ble sunget unisont. Deretter talte forstander A. Isaksen fra «Betel», Halden. Han talte ut fra Joh. ev. om Jesu forhold til sin fader og dette forholds betydning for oss.

Eter talen ble sangen: «Når vi fra jordlivet reiser» sunget, hvoretter kranspåleggingen fant sted. Br. Isaksen la ned en krans på båren fra barna. I velvalgte ord tolket han barnas følelser for og takk til en kjær mor for hva hun hadde vært for oss som mor gjennom alle år. Likeledes la han ned en krans fra barnebarn. Br. Daniel Holm la ned en krans fra familie på Herre i Bamble. Blant de andre signerte kranser, såes en fra Tabernaklet og en fra na-boer.

Etter kranspåleggingen sang søster Bertha Kasborg den vakre sangen: «Her fra mitt Zion jeg skuer,» hvoretter båren ble ført til graven. Ved graven talte først. Arnt Andersen fra Mjøndalen om de troendes herlige oppstandelsehåp. Og til slutning benyttet jeg anledningen, ved den åpne grav å takke mor for all kjærlig omsorg for oss gjennom årene som er gått.

Etter begravelsen var familien og endel innbudne samlet i hjemmet hvor der bl. a. ble vekslet med sang og vitnesbyrd.

Så er da ikke mor mere iblant oss. Hun er borte fra legemet — men hjemme hos Herren. I de siste tre årene led hun meget. Smertene var

undertiden ubeskrivelige. Vi unner henne derfor så hjertelig den hvile hun no nyter — tross savnet.

Vi hadde en kjær omsorgsfull mor som gjorde alt hva der sto i hennes makt for å gjøre livet så skjønt og lykkelig som mulig for oss barn. Å skape lys, lykke og glede av et liv som byr på store prøvelser og sorger — det kan kun kjærligheten gjøre. Det lykkedes for mor. Hennes lyse sinn — forenet med hennes tro på den Herre Jesus, var den makt som bar henne gjennom alt. Det er mange år siden hun ble omvendt til Gud, og snart 21 år siden hun ba til Gud for meg.

Så hviler da hennes legeme i jordens skjød til oppstandelsens herlige morgen. Kan hende at gjensynets herlige dag ikke er så langt borte. Må si jeg lengter etter den dag.

Så lyser vi fred over hennes kjære minne — det minne som vil leve blant oss som hadde henne kjær, inntil vi møter henne igjen.

Alf Thorstensen.

Misjonær August Leander

gikk hjem til Herren den 23. november. Han døde av hjertefeil og falt på sin post som misjonær i Kina.

Med misjonær Leander har en skjelden brennende og framgangsrik misjonær gått herfra for å være med Herren.

Han overga seg til Gud i ungdommen og ble brukt til stor velsignelse. Særlig i Kina fikk han oppleve å se store frukter av sitt arbeid i Herren. Som bibellærer og vekkelsespredikant ble han brukt til stor velsignelse både blant de svenske pinsemisjonærer som han tilhørte og blant norske og andre nasjoner.

Hans datter, Anna Stina, er gift med Nils Rasmussens sønn og er i virksomhet som misjonærer i Kina.

Br. Leanders siste ord til alle var: «Vær fortsatt rede! Fortsett i vekkelsen!»

Mange av våre norske misjonærer vil savne ham sterkt. Hans hustru, Anna Leander, slutter sitt telegram til Filadelfiaforsamlingen i Stockholm med: Gud er vår styrke!

Må Herren velsigne henne og familien!

På regn- og skyfull dag.

Jeg sitter i min stue en regn- og skyfull dag. Forleden solen skinte vi nøt det med behag. Men nå er solen borte, skyer dekket den jo har, dog bakom mørke skyer der skinner solen klar.

Ja — slik er menneskelivet det veksler ofte her. Solskinn og lyse dager, ombyttes med besvær. Da sees ikke solen, men Ordet lyser klart: «Jeg, Herren, er jo med deg, i med- og motgangs dag.»

Som liljene blant torner, slik er jo Kristi brud. Blir misforstått av verden, men kjennes av sin Gud. Her blant jordens daler, vi fremmed vandrer om, og lengslen stiger høyere, til herlighetens land.

Så spredes alle skyer, og solen stråler frem, Håpet lyser klarest når mørkt det er min venn! Mørket og det onde en tid skal få stor makt, dog ånden for oss vitner: at «Jesus kommer snart!»

En tid vi her skal prøves, vi lutres skal som gull. Og ofte Herren fører oss gjennom vann og ild. Ilden den skal brenne, så ingen bånd vi har. Gud som er kjærligheten, han tar seg av sitt barn.

Så takker jeg for solskinn, for regn- og skyfull dag. Det alle ting meg tjener til gode har han sagt. Av nåde får jeg vandre på himmelvegen frem. I blodet skal jeg seire, takk Jesus, du Guds sønn.

Rolf Westlie.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Dette nr.

det siste nr. i år. Vi vil takke alle som har hjulpet oss med å samle abonnenter, stoff og annet. Det er så velsignet at vi har fått holde på og vi er meget takknemlig for det.

Vi kan enda skaffe nye tingere bladet, men grunnet rasjeringen på papir er det best å være ute i tide hvis dere skal være sikker på å få det. Vi vil takke både gamle og unge abonnenter for året som gikk og ønske dere et godt nytt år.

I år har vi fått inn meget av gammel og bra av årets kontingent. Men det er mange som skylder for i år og lengere tilbake. Gjør oss den tjeneste å send det snarest.

Vi vil gjerne ha oppgjør for løssalg før nyttår så vi kan få det med i dette års regnskap. På forhånd takk!

Evangelist E. Thoresen

(millionæren) sendte oss en liten hilsen og forteller at han har måttet være hjemme mye på grunn av de vanskelige reiseforhold. Han er jo ikke noen ungdom lenger og det faller seg tyngere for ham å reise no enn før, og så er det vanskelig med reisetillatelse no.

Han har vært en tur i Romedal (visstnok en måneds tid) og hatt underbare møter, sier han.

Han hilser med dette fra Guds ord: «De som forlater seg på Herren er som Zions berg der ikke røkes, men står evinnelig.»

Rolf Westly

skriver bl. a.:

Takk for «Røsten» som kommer regelmessig. Det er velsignet og interessant å lese fra feltene og likeså de mange gode og oppbyggelige artikler. Guds signe deg fremdeles i arbeidet.

Jeg har no mitt virke på Ringelike. Vanførehjemmet er ikke åpent no i vinter, så jeg har anledning til å reise, og det er flere steder her i omegnen som jeg har å besøke. (Br. Westli er ansatt som vaktmester på Vanførehjemmet). Forøvrig har vi møter på hjemmet. Bibeltimer hver onsdag, misjon for vanføre annenhver lørdag og møte på søndag. Det er nybrottssted her når det gjelder den frie forkynnelse av evangeliet. Hjertelig hilsen.

Rolf Westlie.

Fra misjonær J. Glittenberg

Br. Jens Glittenberg skriver blant annet:

Jeg er fortiden her på Fonnes og vi har gode møter. Men det har vært så rusket vær i det siste at det har vært vanskelig for folk å komme fram, især eldre folk.

I et tidsrom av et helt år har jeg vært nødt til å være hjemme grunnet sjukdom og mangel på hushjelp. No har det ordnet seg. Gud være lov! Min hustru er no ganske bra og vi har fått hushjelp. Håper jeg får være i virksomhet i vinter. Ja, Gud er god, det er sant, Han trøster, bærer og hjelper gjennom onde og gode dager.

Vi har 6 barn. Det er gjenter alle sammen, så det er en hel flokk; men hittil har Herren hjulpet så vel, «inntil idag, til idag.» Halleluja! Ære til Gud og Lammet!

Jens Glittenberg, Mosterhamn.

Fra Drammen.

Forsamlingen i Knofsgt. og de frie venner i Vestbanegården gikk for en tid siden sammen og det er no bare en fri forsamling i Drammen igjen.

Det ser ut til å gå bra. Dahl, Kleppe og Rødningsby arbeider godt sammen og det synes å bli, ikke bare sammenslutning, men sammenslutning, skrives fra Drammen.

Ja, det er jo den rette veg.

65 år.

Albert Vikar, Skotterud, fyller 2. januar 1944 65 år.

Br. Vikar er et aktet medlem av menigheten i «Betel». Han ble frelst i 1905 og har hele tiden siden stått trofast med. Da br. Vikar på en særskilt måte er utrustet på sangens og musikkens område har Gud fått bruke ham til stor velsignelse. Han har i årrekker stått som musikkleder, først en del år i pinsemenigheten i «Betania» og siden blant de frie venner i Betel, Magnor. Han har også siden 1911 flittig besøkt Skotterud sjukehus hvor Gud har brukt ham til velsignelse gjennom sang, musikk og vitnesbyrd.

Han har sikkert vunnet mange av de sjuke for sin kjære frelser. Br. Vikar innehar også stillingen som søndagsskolelærer, Her har han nedlagt et godt arbeid som vil bære rik frukt. Det er en lyst å sitte og høre på hvor flinke dem er til å spille og synge.

Br. Vikar har alltid vært en virksom og interessert mann å arbeide sammen med og jeg vil benytte anledningen å uttale en varm takk til ham for godt samarbeid i den tiden vi har vært sammen.

Samtidig vil jeg på min egen og menighetens vegne få gratulere med dagen og ønske deg Guds velsignelse for framtiden.

V. Svan.

Vi vil også si vår bror en hjertelig takk for samarbeidet. Han er en av våre mest trofaste og påpasselige kommisjonærer. Når vi kan notere at abonnentene i Magnor og Skotterud er å jour med kontingenten er det i første hånd br. Vikar som må takkes.

Gud velsigne dagen og framtiden.

60 år og 35 års julileum i evangeliets tjeneste.

Br. Julius Sørensen fyller 60 år den 31. desember og kan samtidig se tilbake på 35 års virksomhet i evangeliets tjeneste.

Han har virket i U. S. A. og som misjonær i Afrika. No i mange år har han reist omkring i vårt land blant de «frie venner» og talt Guds ord og sunget de herlige Zions sanger.

«Alt er bare nåde,» sier han selv når talen blir om hans virksomhet. Må Gud velsigne vår bror og medarbeider i Kristi store sak. Flere vil sikkert minnes ham på 60-årsdagen.

Adressen er: Teie post pr. Tønsberg.

Alf Thorstensen

har virket i Saltnes, Råde, en tid i høst men tenker å reise sørover etter nyttår igjen. Det går mange ufrelste ungdommer på møtene, men det er ikke noe gjennombrudd, skrives det fra Råde.

Afrika misjonen.

Etter at søster Constanse Nøstdal hensov, har vi følt savnet av en kasserer for Hansine Nesfossen, Sango-mane M. S. Swaziland. No har Gud ordnet den sak. Heretter kan alle de kjære misjonsvenner som så gjerne arbeider for og vil gi sitt bidrag, sende pengene til fru kapt. Kristine Hansen, Laura Gundersensgt. 6, Bergen.

På misjonens vegne:

Johs. Hedin.

Fra Landøy. Gibostad.

Jeg sendte kr. som er skyldig kontingent for «Misjons-Røsten» som er en kjær gjest i mitt hjem hver gang den kommer. Jeg legger inn i brevet en porto og De må være så snild å si noen ord om hvor meget jeg skylder. Jeg husker ikke hvor lenge det er. Vi er noen få troende søstre på stedet som er døpt og samles fritt. Det er få frie vitner som besøker oss no; for det er så få som vil skaffe husrom til frie vitner. Det er mange som er høykirkelige enda. Det

er vår bønn at Herren vil sende oss en vekkelse og Herren er trofast.

Hilsen fra en ringe søster.

Fra Magnor.

Jeg kan til Guds ære si at vi har det bra her. Alt er Guds nåde. Aimar Karlsen er her og vi har gode møter. Vi får kjenne at Han vandrer iblant oss. Takk og lov! Det er ikke så mange folk som går her ved Magnor og på Betel, men vi kjenner at Gud arbeider med sitt folk. A måtte det bli en oppvåken og fornyelse iblant Guds folk da ville nok vekkelsen komme. Be mye for oss.

Vi har møter på Finsrud hver uke og førstk. søndag skal vi ha fest på Sæterlund. Vi har fått be til Gud med to sjeler og to er blitt døpt i Ånden. Pris skje Gud! Ja, han er den samme. Ære være hans navn.

Eders i nåden bevarte bror

V. Svan.

I et seinere brev forteller br. Svan at enda to til har bøyt seg. Red.

På pilgrimsferden.

Onsdag 10. november deltok jeg i møte i Kristi menighet, Fredrikstad. Det var åpent å vitne. Torsdag på Misjonshuset og fredag var det eldstebrødemøte.

Lørdag 13. november dro jeg og min svoger, Olaf Ryen, til Bredholt, hvor det var bestemt møte. Det ble sent og mørkt før vi kom fram og da vi gikk en snarveg gjennom skogen var det vrient å ta seg fram i bløta, men det gikk.

Det var jo ikke mange på møtet, men vi kan ikke vente mange på slike avsides steder og i slikt mørke og bløte. Vi fikk et fredelig og godt møte og ble på Breholt til søndag. Olaf måtte hjem og jeg dro iveg til Betel i Os. Os er anneks til Rakkestad og vennene der har et pent og rommelig lokale. De står fritt, men regner seg som pinsevenner.

Det var ganske mange folk og et godt møte. Fra nedre Varteig kom Erik Lunde og flere unge som nylig er kommet med. De fleste barna til Arnt Gresløs har overgitt seg til Gud i vinter og er ivrige med på møtene. Det var vitnesbyrd, sang og preken. En god musikk og sang var det. Hos br. Arne Båserud fikk

jeg mitt herberge for natten og hadde det godt og hyggelig.

Tirsdag 16. november var det stort kvinnemøte i misjonshuset. Det var søstermisjonene fra «Fildelfia,» «Salen» og «Tabernaklet» som hadde møte sammen med søstrene i Misjonshuset. Undertegnede og misjonær Riis talte og mange vitnet. Søster Anna Hansen var den ledende.

Torsdag 18. november var jeg på «Logen,» Moss. Det er gildt å hilse på venner. Hos br. Lind er det hjemlig og greit å bo.

Søndag 21. november var jeg i Tune. Det var møte hos Martin Melleby på Ramstad. Det var gildt å hilse på vennene igjen og åpent å vitne om Gud. Tune er jo min hjembygd og det er selvsagt kjært å se og delta med disse venner som jeg vant sammen med de første dager etter jeg ble frelst. Nye er kommet med, men de gamle er med enda. Gud velsigne dem alle, både nye og gamle venner.

I Misjonshuset hadde vi søndag 14. november besøk av broder Karl Grønnet og Simon Eriksen, Alfred Andreassen og flere fra Fredrikstad. Det var dåp. To av br. Grønnets sønner ble døpt. Mange folk var samlet og godt møte hørte jeg.

Søndag 21. november deltok Thorleif Carlsen og Guttorm Hansen.

G. I.

Bibel- og evangelistkurs

holdes i Oslo fra 17. januar til 17. april. Hovedlærere: Chr. Hvidsteen og Lyder Engh. Kurset er åpent for enhver kristen. Der vil bli undervist i de sentrale åndelige sannheter, supplert med timer i misjonsarbeid, evangelistarbeid og sjelevinnerarbeid. Kurset tar sikte på en utdypning av det åndelige liv.

Kurset er tenkt som en hjelp også for dem som går med kall til misjonsmarken eller evangelistarbeidet her hjemme.

Nærmere opplysninger fåes ved henvendelse til forstander Lyder Engh, Møllergt. 20, Oslo.

Kursets arrangører er Den Evangeliske Forsamling og Den Norske Kinamisjon. Innmeldelsesfrist til 7. januar.

Et ord til predikanter

Ofte tar predikanten et vers fra Bibelen, river det bort fra sammenhengen og roper høyt som om de hadde funnet en ny sannhet, og dog har de ikke funnet en diamant, men et alminnelig glasstykke. Hadde de hatt bedre evne til å sammenlikne skriften, hadde de bedre forstått troens analogi og hadde de vært bedre kjent med den hellige lære av de store bibelstudenter i tidligere tider, ville de ikke vært så snare til å utbasunere deres vidunderlige kunnskap.

La oss bli grundig kjent med Guds ords lære, og la oss bli dyktige fortolkere av skriften. Jeg er sikker på at ingen preken vil ha så stor verd som bibelfortolkningen. Men dertil trenges at du selv forstår Guds ord og er istand til å framstille det slik at folk kan få nytte av det.

Bli mestre i bibelkunnskap, brødre, hvilke andre bøker du ikke studerer, bli godt kjent med profetenes og apostlenes skrifter.

C. H. Spurgeon.

Sangens makt.

En troende ung mann traff en aften på et hotell flere handelsreisende som han kjente. De var meget muntre, og var kommet overens om å more seg med å synge hver sin vise. Vår venn vegret seg for på denne måte å ta del i underholdningen. Hans kamerater, som var ivrige etter å få ham med, sa da:

«Kan du ikke synge noe annet for oss, så syng i det minste en av Sankes sanger!»

Den unge mann gikk med på dette forslag og sang en sang med gripende innhold, som dog ikke syntes å gjøre noe inntrykk. Så gikk han opp på sitt værelse.

Noe over midnatt hører han det banker på sin dør. Han åpner. En av kameratene kommer inn og sier:

«Jeg må snakke med deg. Den sang du sang, har gjenkalt i min erindring min barndoms dager, da min mor brukte å synge nettopp den sangen for meg.»

Etter en lang samtale falt de to menn på kne, og den natt ble et nytt navn innskrevet i livets bok.

Krøpling — han skulle bli en krøpling all sin dag! Ingvald dro et dypt sukk, det kom som et sårt hikst fra brystet hans. Hva var livet verd?

Doktoren hadde felt dommen over ham, han skulle bli en stakkars lam krøpling, slepende seg fram med et par krykker. Han, den spenstige unge livsglade gutten, som aldri hadde vært sjuk, som bare hadde ledd når de andre glaget over gikt, reumatisme og andre skrøpligheter, han skogskaren og sportsmannen, den første på dansegolvet, spill levende og så no — et vrak av en mann.

Ingvald Bråten kom ut fra doktoren. Han hadde vært utsatt for et forferdelig uhell. Han hadde holdt på å felle en stor gran borte i skogen. Det var glatt og håkhet og treet falt i den gale retning og Ingvald rakk ikke komme unda, han kom under treet og ble liggende der bevisstløs til folk kom tilstede og fant ham forslått og elendig og bar ham hjem. Han ble liggende i mange uker og det så stygt ut, men tilslutt seiret livet over døden og han kviknet til. Verst var det gått ut over låret, en gran hadde trengt seg inn og flenget det stygt opp og det var også brukket helt av. Endelig ble han så pass at han kunne stå opp og humpe litt omkring på to krykker, men det ene benet var helt lamt og følelsesløst. Ingvald trøstet seg med at det nok med tiden ville rette seg, men tiden gikk og benet ble ikke bedre. No hadde han igjen vært hos doktoren og han hadde gått inn på ham for å få vite hans mening om saken og svaret var ikke oppmuntrende. «Det er ikke så godt å si,» sa doktoren, men sannsynligheten taler for at De blir en krøpling all Deres tid, det er lite håp, dessverre det skal komme seg.» Den snilde doktoren, med gullbrillene så medfølelse på ham.

Ingvald visste ikke hvordan han var kommet hjem. Det var svart som midnatten for ham. Det verste var heller ikke det med benet, men Ingvald var i svær indre kamp og mørke, i syndenød. Han var oppvakt, men han eiet ikke fred med Gud. I hans hjerte var det mørkt, øde om tomt. Det var som det he-

Da lyset strålte fram fra mørke.

ter: «Jorden var øde og tom og det var mørke over avgrunnen.» Synden var blitt levende for ham og syndebyrden umåtelig tung. Ak, at han var født som menneske. Han måtte leve og levet dog ikke, han ønsket seg døden, men var ikke beredt for den heller, han var trett av verden og kjedes ved den, men følte seg ikke hjemme blant Guds folk heller. Ingvald Bråten svevet som en Apsalon mellom himmel og jord. Over seg så han bare en stengt kobberhimmel og en fortørnet Gud og under seg ser han helvedes åpne pøl.

Han gyste. Hvor sant det er at «overtrederes veg er hård» og at syndens lønn er døden.» Han så hele sitt liv rulle opp for seg som et panorama. Ja, her var det kinematograf med levende bilder og lysbilder også dessverre. Å om han bare kunne sluppet å se dem, men han måtte se dem. Det var en som sveivet og framkalte alle disse mørke rystende bilder fram på erindringens hvite lærret.

Ingvald tørket pannen med lommeklær. Hvor kom det fra alt dette monstro? At han ikke hadde glemt alt dette no. Men nei, det var som om skjulte skikkelser dukket fram fra lønnlige steder i sjelen og ropte: «Se oss, her er vi alle sammen.» En broket mangfoldighet av skikkelser, forferdelige og anklagende, alle pekte de på Ingvald og skriker i kor: «Ta denne bort fra jorden, han burde ikke få leve!»

Her var synd på synd og skyld på skyld, intet lyspunkt og ingen barmhjertighet. Bøker ble åpnet og retten satt og dommen lød: *Skyldig*. Det isnet gjennom sinnet hans. Ak, han hadde forspilt sin nådetid.

Han gikk vegen forbi de steder han lekte som barn. Der så han ferulunden med de steiner hvor de lekte gjemsel, bekken hvor han fortok sine skip og bygget dammer. Ja, tenk om han var barn igjen, da ville han leve livet om igjen på en bedre måte. — — —

Han kom hjem til den lille stue hvor han bodde sammen med sine gamle mor. Mor står og stryker de han kommer. Hun ser opp og sier: «Nå Ingvald, gutten min, hvordan går

det? Ga
Ingvald
hortes ikk
«Jeg blir v
ne dager,»
skal ikke b
det mor.»
«Vi får sto
har da hj
kniptak.
svikte oss
«Kall på m
Men Ingv
helt til han
det allerbes
og du er ka
Hun la r
satte mat p
kaffe til ha
Ingvald s
seg. «Ja, d
til, men jeg
ikke nytter
har nok et
Mor tørk
tørklesnippe
Nåden er fo
vi ånder i.
Husk at Gu
stor. Det e
det som er
Ingvald r
Det er ikke
det, men je
er redd for
tiden. Gud
for meg. J
barn.» Han
dene. Noen
Hun strøk
Fortvil ikke
rike, men in
evige ro, s
trenger.»
Han reiser
hårdt uttryk
det nytter n
og en krøpl
Guds kjærli
kene og hun
i en stol og
himmelen, d
Hun reiser
sier stille:
og så fortset
Mørk til
over skogen,
det var han
hestlig og ø
sprikende g
blad, på ba
vissent løv,
skryet og grå

det? Ga doktoren deg noe håp?»

Ingvald ryster på hodet: «Nei, det hørtos ikke rart ut», mumlet han. «Jeg blir visst en haltepinne alle mine dager,» sier han bittert. «Ja, det skal ikke bli rart å leve av for oss to det mor.» Hun så mildt på ham: «Vi får stole på Gud, Ingvald. Han har da hjulpet oss før i så mangt et knipetak. Han vil vel heller ikke svikte oss no. Han har jo sagt: «Kall på meg på nødens dag . . .»

Men Ingvald vil du ikke overgi deg helt til ham. Du vet nok at det var det allerbeste både for deg og meg, og du er kalt av Gud, ikke sant?

Hun la noen vedpinner i ovnen, satte mat på bordet og skjenket opp kaffe til ham.

Ingvald satt og så mørkt hen for seg. «Ja, om en bare kunne få det til, men jeg er stygt redd for at det ikke nytter for en slik som meg. Jeg har nok et langt synderegister, jeg.»

Mor tørker bort noen tårer med tørklesnippen. «Si ikke det, Ingvald. Nåden er for alle den, fri som luften vi ånder i. Den gjelder også for deg. Husk at Guds barmhjertighet er såre stor. Det er bare om du vil, det er det som er hovedsaken.»

Ingvald ryster på hodet: «Vill! Det er ikke noe jeg heller vil enn det, men jeg får det ikke til. Jeg er redd for at jeg har forspilt nådetiden. Gud har lukket himmelen til for meg. Jeg er et fortapelsens barn.» Han skjulte ansiktet i hendene. Noen store tårer piplet fram. Hun strøk ham lint over håret. Fortvil ikke Ingvald, du er nær Guds rike, men ingen finner fram til den evige ro, som seg ei veldig framtrenger.» — — —

Han reiser seg brått. Det kom et hårdt uttrykk i ansiktet hans. «Nei, det nytter nok ikke mor. En ungdom og en krøpling er dette bevis for Guds kjærlighet?» — Han tok krykkene og humpet ut. Moren sank ned i en stol og ba stille: «Herre Gud i himmelen, du får frelse gutten min.» Hun reiser seg opp fra bønne og sier stille: «Din vilje skje o Gud,» og så fortsetter hun med sitt arbeid. Mørk til sinns går Ingvald oppover skogen, en kjent veg til tjernet, det var hans vanlige rute. Det er høstlig og øde. Trærne står der med sprikende grener og enkelte gule blad, på bakken ligger hauger av visstent løv, høsthimmelen er over- skyet og grå, et bilde på hans egen

sinnstilstand. Han kommer til tjernet som han så ofte har sett solfylt og med små glitrende bølger, mens alt har ändet av fred og harmoni. No var det likesom det hvilte en egen dyster stemning over alt. Tjernet lå der så stille med et mørkt, hemmelighetsfullt dyp.

Det listet seg inn en forferdelig tanke i Ingvalds sinn. Der nede på tjernets bunn der fins glemsel, ut-slettelse av alle sorger, hvile for et sjukt sinn og en verkende kropp. Hvile —. Var livet verd å leve igjen-nom? Å slepe seg igjennom verden som en krøpling — en tyngsel for seg selv og andre. Var det ikke bedre å gjøre kort prosess? Det kom noe underlig dragende over ham, en makt sterk og trolsk og uimotstæ- lig bergtog hele hans vesen og dro ham med seg. Det var ilkesom tjernet ble et stort trolløye der dro ham til seg.

Han kvakk i. Hva var det han var i ferd med å gjøre? Han følte dødsangst og gru. Svetten piplet fram på hans panne. Men en stemme hvisket: Et sprang bare og så er det over! Vær no ingen kujon! Gjør ende på denne elendige tilværelse. Du ser jo allikevel at høs Gud fins ingen nåde for deg . . .»

Ingvald sto der ved båtnøstet hvor båten deres lå fortøyet. Like ved sto det en stor gran med sprikende grener; til den var det bundet en lang ståltråd. Røsten hvisket: «Akkurat beleilig». Ingvald grep etter stål-tråden og et hest skrik unnslopp ham — — —. Da plutselig var det som det falt sjel fra hans øyne. I et lysglimt ser han Satans mørke fjes i det han forsvinner for det fram-strålende lys. Grepet løsnet og i samme øyeblikk sier en stemme høyt: «Du er løst fra din vanmakt!» Om en engel fra himmelen hadde vist seg kunne ikke Ingvald blitt mere over-rasket. Han snudde seg om for å se hvem det var som talte til ham, men han sa ingenting. No forsto han at det var Gud som hadde talt til ham. Gud som han hadde miskjent så skammelig, og Gud talte *trøst* til ham og ikke dom. Himmelen var ikke stengt for ham, men som sangeren sier: «Min Gud er en forsonet Gud, min himmel er no åpen.» A halleluja! Ingvald så inn i et bunnløst dyp av nåde, kjærlighet og forbarmelse. Tenk det var nåde for ham, ham den usle og syndefulle. Han var løst, løst

fra synd, fra nød, fra frykt og engstelse. Fra alt. No så han det. Jesu blod hadde sonet for all hans brøde. Alt hva han hadde å gjøre var å la imot og takke.

A, det jublet i ham: «Vi har for-løsningen ved hans blod, nemlig syn-denes forlatelse etter hans nådes rik-dom. Det ringte som sølvklokker for ham: Tilgitt, forlatt, tilgitt, forlatt! Å for en herlig Gud, og en slik Gud kunne han miskjenne, motstå og tvile på. En Gud som hadde elsket ham med en evig kjærlighet, båret ham fra mors skjød og søkt etter ham på hans vegger.

Evige ufattelige kjærlighet.

Hvilken forandring no, der han gikk hjemover igjen. Nytt mot, ny kraft, nye utsikter og nye lengsler. Det var en ny Ingvald som kom inn i stuen til mor. Mor så forundret på ham, han strålte jo over hele ansik-tet, det som nyss var så mørkt. Han jublet: «Her kommer en ny Ingvald, mor. Jesus har gjort alt nytt for meg!» Han griper hennes hender og ler og gråter: «Jeg er frelst, mor. Gud har talt til meg, jeg er løst og fri i Jesu blod.»

De gråter begge og så bærer det på kne. Mor priser Gud for hans ufat-telige nåde. Ingvald stemmer i med. Guds kraft kommer over dem. Plutse-lig roper Ingvald, det lød som et ju-belskrik: «Mor, mor, det er liv i be-net mitt! Jeg har følelse i det og jeg kan bevege det!» Han er nesten fra seg selv, gråter, ler og priser Gud, og omfavner mor.

Ja, det ble en uforglemmelig stund for de to i stuen den kveld. Jesus hadde gjestet hjemmet. Soloppgang fra det høye hadde gjestet dem, «for å styre deres føtter på fredens veg.» Ingvald var snart «allriarth» igjen og da sneen drysset over skog og mark og juleklokkene klemtet og ringte helgen inn vandret Ingvald til Guds hus sammen med den kristne høytids-skare.

Axel Nilssen.

Til bladets venner.

Ved å knipe av og spare på alle kanter har vi no ca. 100 eksemplar tilovers som kan brukes til nye abon-nenter. Vil dere hjelpe oss å tegne dem?

Vi vil gjerne ha disse nye abon-nentene fra nyttår. På forhånd takk.

En vitenskapsmann om kristendommen.

På spørsmål om man bør «lempe» på evangeliet, se bort fra Jesu underfulle fødsel, hans undergjerninger og oppstandelse, svarer den unge danske vitenskapsmann dr. Harhoff.

— Sådanne eksperimenter fører ikke til noe.

Det kan ikke nytte å forandre kjensgjerningene for at menneskene skal forstå dem. Som vitenskapsmann må jeg bøye meg for kjensgjerningene, enten jeg forstår dem eller ikke. Noe annet er så at man forsøker å forstå kjensgjerningene, og å gjøre kjensgjerningene forståelig for andre. Det er jo presters og predikanter oppgave å framstille kristendommens kjensgjerninger så folk forstår hva det dreier seg om; det vil si: tale et sådant språk at jevne mennesker begriper hva kristendom er.

— Har De aldri selv hatt intellektuelle vanskeligheter overfor kristendommen?

— Jo, men jeg er blitt klar over at den menneskelige erkjennelse har sin begrensning.

Man kan godt danne seg en verdensanskuelse med utgangspunkt i det materielle, man kan bygge et verdensbillede opp ad logikkens veg ved hjelp av intellektet, og ut fra en sådan tankebygning blir kristendommen noe urimelig. Men så står man til gjengjeld overfor de store gåter som begynnelse og ende, sjel og legeme . . . og døden . . .

Våger man imidlertid spranget ut på 70,000 favner og blir en troende kristen, kan man ut fra kristendommens forutsetninger få et verdensbillede som er like så tilfredsstillende for forstanden, ja, mer tilfredsstillende. Den dypeste grunn for begge anskuelser hviler i virkeligheten på tro. Spørsmålet er: Er det synlige eller det usynlige det egentlige?

Om kristendommen kan man med et gammelt uttrykk si: Det kan ikke beskrives, det skal oppleves.

— For Dem er det som vitenskapsmann ikke noen vanskelighet ved å tro at Jesus er Guds Sønn?

— Nei. Jesus har selv sagt det, og han er så troverdig at når han har sagt det, så må jeg tro det. Og når jeg ser på hans liv, må jeg si at det er ikke noe som taler i mot det.

Sjelevinner til det siste.

Billy Bray var blitt en gammel mann og hadde passert de 70. Kref-tenne begynte å svikte. Han hadde selv en følelse av at det ikke ble så lenge før han fikk flytte «hjem til sin elskede far».

En dag sendte han bud til lægen. Da denne hadde undersøkt ham, spør Billy: «No, doktor, hva tror De om meg?» — «De har nok ikke så lenge igjen å leve.» «Priset være Gud,» utbrøt Billy, snart skal jeg være i himmelen hos ham. Priset være hans navn.» Så sier han på sin egen måte i lav tone: «Når jeg kommer til Gud, skal jeg da få hilse på Dem der, doktor, og meddele at De kommer etter?» «Dette,» sier doktoren, «gjorde et sterkt inntrykk på meg.»

Det siste varsel.

Det siste vekkerrop går no over jorden, Gud sender ved sin Ånd og sine tjenere enno et bud til den forvente slekt. Kom før himlens port blir lukket. — De gyllne porter vil snart svinges opp for lammets brud, brudgommen vil komme og hente de beredte og våkne kristne, og da — vil den store trengsel bryte løs over jorden, o, hva veer som vil ramme de ulykkelige som er latt tilbake i vredens tid, ve jorden for de plager som vil komme. Kjære sjel, betenk alvor og bered deg, få din lampe fylt og få olje i ditt kar, at du ikke skal med de dårlige jomfruer stå utenfor en lukket dør, at ikke deres klage skal bli din: Gi oss av eders olje, for våre lamper slukner!

Et svar gitt av Gud.

— Jeg vet at De er en fornuftig og ærlig mann, sa en vantro til en predikant, — nå vel, si meg uten omsvøp: Tror De virkelig at jeg har en sjel?

— Ja, det tror jeg.

— Hvordan kan en mann som De tro på sådant noe? Gå inn i et laboratorium. Der vil De se noen apotekerflasker med vann, kalk, sukker, fosfor, kullstoff, stivelse og andre substanser. De, der har De mennesket. Det er vitenskapens resultat etter den mest omhyggelige undersøkelse. No ber jeg Dem si meg, Hvor De finner sjelen i alt dette.»

Predikanten tenkte seg et øyeblikk om og sa derpå:

— Unnskyld, men jeg er ute av

stand til å følge Deres tankegang.

— A! tenkte jeg det ikke at De ville smutte utenom! Slik er disse troende. Når man setter dem stolen for døren, trekker de seg tilbake og nekter å svare! Og det kommer av at de intet formår å svare til det.

— Nei, unnskyld, De tar feil. Men ettersom jeg er en forstandig mann, som De har behaget å bemerke, hvordan skal jeg så kunne gjøre meg begripelig for en mann som kun består av vann, sukker, kalk, stivelse, fosfor, kullstoff og liknende substanser. Hvor er forstanden og hvor er samvittigheten? Rent ut sagt, jeg kan ikke finne Dem i alt dette!

Her opphørt samtalen.

For siste gang.

Sjel som har tenkt deg til himmelen en gang, — har du sikret deg den billett som gjelder der? — Frelsens skip ligger enno ankret til tidens brygge — troens landgang er enno festet til kaien — mange har gått og går ombord, men — snart — meget snart ringer klokken for siste gang. Trossene løsnes fra tidens brygge og frelsens skip går mot evighetens kyst. Kjære venn — skal du være med? Skynd deg, sikre deg plass mens det heter: Det er enno rom!

Nytt i noter.

Korsets sanger II. Red. av Kristian Sundsdal og Birger Nordby, inneholder 9 sanger av Werner Skibsted, Kristian Sundsdal, Øyv. Fragell m. fl. Pris kr. 1.50.

1. salme av O. Udd-Johansen. Arrangert for solo og piano. Kr. 1.12

Jeg takker deg. Tekst av Edin Holme. Når hisset for tronen; tekst av Hjalmar Hansen. Harmonisert av Dag Kristoffersen for sang og piano. Pris kr. 1.10.

Jesus er navnet; tekst og musikk av Arvid Øvergård. Harm. av Dag Kristoffersen for duett. Pris kr. 0.80.

Hjertetrang av Arvid R. Øvergård. Harm. av Dag Kristoffersen for duett. Pris kr. 0.80.

Sanger, hefte I, av Øivind Frøgrell. 5 sanger for solo og duett. Pris kr. 1.75.

Bønn av A. Fog. For sang og piano. Pris kr. 0.80.

Sjelens harpe 5. 6 sanger av Werner Skibsted. Pris kr. 1.65.

Alle sangene er utgitt på Filadelfiaforlaget A/s, Oslo.